

Hope, Faith & Frank

een verhaal van Christian Deterink

Hope, Faith & Frank

Deel 1

Hoofdstuk 1 * Hope

Door het geopende portierraam drong een onaangename geur binnen in mijn auto. Alsof ik niet ergens langs de straat geparkeerd stond, maar midden op een vuilnisbelt. Het was die typische geur die in een stad opstijgt als er na een lange droogte een zomerse bui is gevallen. Ooit had ik ergens gehoord dat het ozon was dat je rook, maar dat had ik geen moment geloofd. Het was gewoon de smerigheid van de stad die zich opeens in volle omvang aan je opdrong.

Ik besloot om een sigaret op te steken en bewoog mijn hand al richting mijn handtas, voor ik me herinnerde dat ik uitgerekend gisteren had besloten te stoppen met roken. In een opwelling had ik in een woedende razernij alle in mijn huis rondslingerende pakjes verzameld en in de vuilcontainer gepleurd. Zouden ze daar nog liggen, vroeg ik me af? En zouden ze nog te redden zijn? Ik besloot als ik terug was vannacht te gaan kijken, maar verwierp dat idee meteen. Dat zou verdacht kunnen overkomen op één van de burens en dat kon ik nu echt niet gebruiken.

Ik werd opgeschrikt doordat de deur van de woning die in de gaten hield werd geopend. Er verscheen een dikke man in de deuropening die de hordeur open drukte en de veranda op wankelde, alsof hij teveel gedronken had. Maar waarschijnlijk was dat ook zo. De hordeur, die vast zat aan een veer, zwiepte achter hem nijdig dicht, alsof die blij was hem kwijt te zijn. Dat weerhield de man er niet van om zich nog een keer om te draaien en iets uit te brengen richting de persoon binnen, waarvan alleen een suggestie van een silhouet te zien was. Het zou wel iets van een groet zijn, vermoedde ik, zoiets als: "Tot ziens, pop, ik bel je wel weer als ik weer jeuk krijg...". Of misschien was het nog wel platter; "... als de leidingen doorgespoeld moeten worden", of zo. Terwijl ik hierover nog mijmerde, daalde de man al voorzichtig de trap af van de veranda en wankelde de paar meter naar zijn bejaarde Dodge. De vering had duidelijk moeite met diens gewicht toen de man neerzakte achter het stuur en onhandig probeerde gelijktijdig te starten en een peuk op te steken.

Verlangend keek ik naar het brandende puntje van zijn sigaret toen de Dodge langs me heen reed en om een hoek uit het zicht verdween. Even meende ik de tabaksrook zelfs te ruiken, maar het waren waarschijnlijk slechts uitlaatgassen en verschroeide olie. Ach ja, alles beter dan die putlucht van zojuist.

Peinzend staaarde ik naar het huis waaruit de man was gekomen. Zou hij de laatste bezoeker van de dag zijn geweest? Dat moest toch haast wel, leek me zo. Ik had vier klanten zien langskomen sinds de vroege middag en hoeveel kan een mens nu helemaal verdragen? Ik probeerde me voor te stellen dat ik haar was. Vier zwetende zwoegende lijven die je zouden beklimmen en waaronder je moest proberen niet te bezwijken. Het minderwaardige gevoel dat je gedegradeerd bent tot alleen nog maar een lijf, een gebruiksvoorwerp. En dan de walging die je probeert weg te drukken, terwijl je werktuiglijk blijft hijgen als een opgewonden hondje, in de hoop dat hij snel klaarkomt.

Nee, ik was niet jaloers op haar, ik verafschuwde zelfs wat ze deed. Maar ik wist ook dat ze eens in de zoveel tijd die ene hele bijzondere bezoeker kreeg. En op die momenten zou ik me wèl in haar willen verplaatsen! Meer dan wat dan ook in de wereld zelfs... En het vervulde me met walging dat op die momenten niet ik het

ben met wie hij de daad van de fysieke liefde bedrijft, maar haar, die smerige hoer.

Ik staarde vol woede naar haar kleine houten huisje en merkte hoe de agressie in me groeide. Ik voelde me rusteloos en wilde in beweging komen. Net toen ik overwoog gewoon de gok te wagen, ging de buitenlantaarn uit op de veranda, alsof Char Perreira onbewust aanvoelde dat ik een teken nodig had. Meer had ik niet nodig en ik opende mijn portier en stapte uit.

Tonight is the night, zong er door mijn hoofd, *tonight is the night*.

Al met al duurde het nog geen kwartier tot ik weer terug was. Nog iets minder zelfs, volgens mijn dashboard-klokje. Ik sloot het portier en liet me zwaar zakken op het leer van de stoel. Ik merkte enigszins verbaasd dat ik zwaar hijgde en drijfnat van het zweet was. Niet alleen van het zweet trouwens, ook iets anders, iets plakkerigers. Ik was blij dat ik zwarte kleding droeg, want dan viel al dat rood niet zo op. Ik keek om me heen en merkte dat het ook al op de bekleding van mijn auto droop. Dat zou ik morgen moeten schoonmaken! Ik vloekte, niet alleen omdat ik dat werk haatte, maar ook omdat ik ervan walgde dat lichaamssappen van háár mijn auto vervuilden.

Ik moest weer denken aan haar wijd opengesperde ogen toen ik haar had vast gegrepen en kikkerde meteen weer wat op. Die doodsangst die door haar lijf had gesidderd, haar zondige lijf. Heerlijk. Had ze stiekem altijd al geweten dat ze haar gepaste straf niet zou ontlopen voor al die zedeloosheid, perversiteit en smerigheid? Het leek erop, want ze spartelde nauwelijks tegen toen ik haar vervolgens van achter in de houdgreep nam en daarna mijn mes omhoog bracht. Ik had nooit eerder gedood, maar toch ging het heel soepel. Ik greep met één hand haar bos rode krulhaar vast, trok haar hoofd naar achteren en haalde haar hals open, net zo makkelijk als dat je een rollade aansnijdt. Alsof een dam was doorbroken gutste het bloed uit haar en alsof het een wezen van zichzelf was zocht het gretig de vrijheid. Ze gilde aanvankelijk nog gesmoord onder mijn hand, maar de kracht van haar stem werd snel minder. Ik wachtte net zo lang tot er niets meer uit haar kwam dan zwak gereutel en vervolgens liet ik haar los en stapte naar achteren. Haar lijf smakte op de linoleum vloer als een zak aardappelen. Van bovenaf bekeek ik haar miserabele gestalte. Haar veel te korte rokje, het nietsige witte topje dat nauwelijks haar volle borsten kon omvatten en dat inmiddels verzadigd was van het glanzend rode bloed. Haar zwaar opgemaakte gezicht, met die donkerrode krullen en die rode lippen. Oppervlakkig gezien was ze misschien zelfs knap, maar als je beter keek zag je de lelijkheid er doorheen schijnen. Haar perverse karakter en persoonlijkheid drongen zich naar de oppervlakte, misschien wel in die net te brede mond die was gekruld in een bijna wrede grijns, of in die ogen die teveel smerigheid gezien hadden.

Nee, het was volledig duidelijk dat ze alles had gekregen waar ze recht op had, alleen al hier om. En dan had ik het nog niets eens over dat ene andere verderfelijke ding dat ze gedaan had. Het ding dat haar uiteindelijk de kop had gekost. Natuurlijk bedoel ik dat dreigement dat ze had geuit richting haar beste klant. "Subtiel, maar onmiskenbaar", zo had hij het omschreven. En dat was natuurlijk ronduit ontoelaatbaar en onvergeeflijk! Het was voor mij meteen duidelijk geweest dat ik haar hier niet ongestraft mee kon laten weggelaten en moest ingrijpen voor ze haar dreigement tot uitvoering zou brengen. Alles om hem te beschermen; Francis, mijn lieve Francis, mijn Grote Liefde. En zo had ik haar dus vermoord, die smerige hoer. Ik glimlachte dankbaar dat het me was gelukt...

Uit gewoonte draaide ik het portierraampje weer open voor wat frisse lucht, maar opnieuw sloeg een vieze stank in mijn gezicht. Was het nog steeds de omgeving die je rook, of die zogenaamde ozon? Of was ik gewoon overgevoelig voor de stank die om het smerige hoerenhol van Char hing? Het interesseerde me eigenlijk ook niet meer, want wat mij betreft was dit de laatste keer dat ik hier kwam.

Ik startte de auto en snakte opeens naar een sigaret. Ik besloot dat ik, zo gauw ik thuis zou komen, mijn rookwaren uit de container zou redden. Mijn burens konden de pot op! Ik glimlachte in het vooruitzicht en reed weg de donkere nacht in.

Hoofdstuk 2 * Faith

Mijn mobieltje ging net af op het moment dat de gynaecoloog bezig was met het maken van de echo. Hij bewoog het apparaatje, dat echo-dinges –geen idee hoe die stomme dingen heten– in gelijkmatige bewegingen over mijn ingesmeerde buik en keek intussen met een schuin oog naar de monitor waar in zwartwit-tinten beelden werden getoond van wat mijn baarmoeder moest zijn. Ik kon er echter geen kaas van maken en als iemand had gezegd dat het opnames waren van de planeet Mars, had ik het even waarschijnlijk gevonden.

Omdat ik volledig gestrekt op het behandel-bed lag moest ik me iets oprichten om de arts, dokter Svensson, te vragen: “Wilt u zo vriendelijk zijn?”

De arts keek me even verstoord aan, “Maar mevrouw, kunt u daar niet even mee wachten?”

Ik moest moeite doen om te blijven glimlachen; “Het is mijn werkmobiel. De plicht roept hè?” De seksistische zak, dacht ik intussen, net iets voor hem om te denken dat vrouwen niet net als mannen een drukke baan kunnen hebben. En dat ‘mevrouw’, aargh! Als ik er niet in zo’n hulpeloze pose bijlag, zou ik zijn zelfvoldane kop inslaan met ... dat echo-dinges geval.

Svensson deed nog steeds niets, dus ik beet hem toe: “In het voorvak.”

Eindelijk draaide de man zich om en deed een greep in mijn tas met zijn vrije hand. Hij haalde er de koelkast uit die mijn mobiel is. Het ding rinkelde nog steeds toen hij hem aan mijn overhandigde, maar hield daar net mee op toen ik het aannam. Zal je ook altijd zien! Het was Pete Bohner die had gebeld, mijn baas en de sheriff van onze *county* Johannisholm, zag ik meteen op het scherm. Hij nam direct aan toen ik hem terugbelde.

“Fay, eindelijk spreek ik je. We hebben je nodig, nu! Waar ben je?”

Ik had geen enkele aandrang hem de waarheid te vertellen; hij zou gek worden als hem bekend werd dat Faith ‘Fay’ Dobson, zijn steun en toeverlaat, zo dom was geweest om zichzelf vol jong te laten schoppen.

“Ik ben in Pattison”, antwoordde ik, niet bezijden de waarheid. Elke expert op het gebied van liegen wist dat je je leugens altijd in de periferie van de waarheid moest houden. En dat je nooit meer moest loslaten dan nodig...

“Wat doe je daar dan?”, baste Bohner verstoord, die ongetwijfeld al had berekend dat het minstens een half uur rijden was van Pattison naar Johannisholm, “Godverdomme, Fay! Nou, maakt ook niet uit wat je daar uitvreet. Stop waar je mee bezig bent en sleur je reet als de soderse hazen hier heen!”

“Vanwaar de haast, baas?”, vroeg ik poeslief, met een ‘baas’ in de vraag om hem wat gunstiger te stemmen.

“Een moord, meid, een vreselijke moord!”, zei die meteen op veel vriendelijker toon. Die goeie ouwe Pete was nog simpeler te bespelen dan een fluit van een paar centen, bedacht ik me. Zelfs mijn hond had een meer complexe persoonlijkheid. “Bel me in de auto, dan praat ik je onderweg bij.”

“Check”, zei ik en ik verbrak de verbinding.

Ik had het gesprek gestrekt op mijn rug gevoerd, maar werkte me nu weer half overeind.

“Uit gekletst?”, sneerde dokter Svensson die me donker aankeek boven zijn leesbrilletje.

“Ik moet gaan, dok”, zei ik, vastbesloten me niet uit de tent te laten lokken, “bent u klaar?”

“Ja, maar jij hebt alles gemist”, zei hij verongelijkt als een miskende artiest, “de meeste aanstaande moeders zijn iets meer betrokken!”

Ik weigerde me te verontschuldigen; “Maar...” –ik wist even niet hoe ik datgene moest noemen wat in me groeide– “het... is wel gezond en zo?”

Svensson knikte bevestigend, “Alles is goed.”

“Prima dan! Dan zijn we klaar!” Ik klapte opgeruimd in mijn handen en wipte mijn benen van de onderzoekstafel af. Ik greep een handdoek om de gelei van mijn buik te vegen en begon me onder de afkeurende blik van dokter Svensson in mijn spijkerbroek te hijsen.

“De moordenaar is wel als een onbehouwen slager te werk gegaan, zeg”, zei ik tegen niemand in het bijzonder. Ik bekeek de gruwelijk mishandelde hals van Charity Perreira, die wel leek te zijn bewerkt met een bot voorwerp. Dat de moord was gepleegd door een amateur was zonneklaar. We stonden met zijn vieren in een kringetje rondom haar lijk en bekeken peinzend het gruwelijke tafereel. Charity zelf staarde intussen liggend op haar rug langs ons heen naar iets boven haar. Misschien was het de zoldering, maar misschien ook wel iets wat ver buiten het gezichtsveld ligt van ons levenden.

“Zeg dat wel”, zei Rob Tucker, onze forensisch specialist.

“Ik... ik...”, bracht Charlie, onze jongste agent, moeilijk uit, voor hij een soort boer liet. Zonder hem te bekijken wist ik dat hij op dit moment de grootste moeite had zijn lunch binnen te houden. “Excuus”, wist hij nog gesmoord uit te brengen, voor hij de kring verbrak en richting de voordeur wankelde.

“De jeugd van tegenwoordig”, gromde Pete Bohner wrokkig, terwijl hij zelf onaangedaan een hap nam van een slappe cheeseburger, “die kan ook nergens meer tegen.” Er droop wat ketchup op zijn vingers, dat hij in een afwezig gebaar weg likte. Niet voor het eerst verbaasde ik me over zijn totale ongevoeligheid voor dit soort situaties. Pete was zo’n persoon die, als hij straks brandde in de hel, waarschijnlijk nog een barbecue aanstak om wat hamburgers te gaan bakken. Maar dat was natuurlijk ook omdat honger lijden pas de echte hel voor hem was. Ondanks dat zijn tonronde lijf voldoende vetlagen had aangemaakt om hier in Wisconsin een horror-winter van twintig jaar te overleven...

Ik bestudeerde intussen nog steeds Charity. Wat liggen dood en leven toch dicht bij elkaar, bedacht ik me bijna filosofisch. Het ene moment kijk je nog via een flakkerend schermpje naar iets wat het prille begin van een nieuw leven moest zijn en het volgende moment sta je naast het lijk van een ongelukkige wiens leven bruto is beëindigd...

Mijn oog viel op het met bloed besmeurde hartje, dat aan een kettingkje om haar hals hing. Het was een veelbetekenend symbool, want Charity Perreira stond bij iedereen in ons stadje bekend als een lieve vrouw. Een moeke-figuur, die iedereen graag tegen haar boezem trok. Een zachtaardig type met een open en vriendelijk gezicht. Natuurlijk was algemeen bekend dat ze prostituee was, maar mensen gedoogden haar om wie ze was. Het nieuws van haar brute moord zou hard aankomen in de gemeenschap.

“Ik draag jou op het moordonderzoek te leiden”, zei Pete na zijn laatste hap, terwijl hij een hand op mijn schouder liet neerkomen. Hij frommelde het papiertje van de cheeseburger ineen en wist vervolgens overduidelijk niet wat ermee te doen.

Ik nam de prop van hem over alsof ik zijn verzorgster was en zei; “Komt in orde, baas.”

Pete gromde tevreden, klopte me nog een keer vaderlijk op de schouder en draaide zich om. Voor hij de woning verliet trok hij in een karakteristiek gebaar nog een keer zijn koppelriem omhoog over zijn slappe achterste. Ik durfde er het leven van mijn hond om te verwedden dat hij op weg ging naar de lunchroom in het centrum. Maar goed, nu hij weg was kon er eindelijk gewerkt worden!

“Jij doet het forensisch onderzoek, Rob?”, vroeg ik aan Tucker, “Denk je eraan die zoolafdruk in die plas bloed goed vast te leggen?”

“Goed idee! *I’m on it!*” Tucker tikte tegen zijn onafscheidelijke baseball pet en deed met zijn gebruikelijke misbaar zijn rubberen handschoenen aan, alsof hij Hannibal *Fucking* Lecter zelf was. Ik grijnsde hem dankbaar toe, want ondanks zijn maniertjes was hij altijd verbazingwekkend competent. En dat was een schaarse eigenschap in de politiemacht van Johannisholm.

Ik draaide me om en bekeek de woning wat beter. Een gezellig, overvol interieur met veel van die typische vrouwen-dingetjes. Gehaakte kleedjes, vrolijk gedessineerde kussens, glazen beeldjes van katten.

Gebiologeerd bestudeerde ik enkele momenten een vreselijk kitscherig kattenbeeldje, waar enkele bloedspatten op gekomen waren. Het had een Japans opschrift. Of misschien was het wel Chinees, want zijn ze daar in China niet veel beter in het maken van de meest wanstaltige prullen? Zoiets als ik zou in ieder geval nooit in mijn eigen woning terecht komen, bedacht ik me. Ik hield immers van strak, modern en netjes. De enige bron van chaos in mijn huis was Wittgenstein. “Wie?”, hoor ik je nu vragen. Mijn hond bedoel ik natuurlijk, wie anders? Die heb ik nu al zo vaak genoemd!

Ik probeerde te bedenken waar ik iets zou kunnen vinden waar ik wat aan zou hebben. Op welke plek zou Charity zoiets opbergen? Mijn oog viel meteen op een barok vormgegeven zilverkleurig tafeltje dat naast de bank stond. En gezien de kuil in de zitting was dit vast de favoriete plek van Charity. Ik liet me, zoals ze waarschijnlijk zelf in haar betere dagen zo vaak had gedaan, in de bank vallen en trok het enige laatje in het kastje open. Dat ging nogal moeizaam; het ding leek verdomme wel vast te zitten. Zo’n onpraktisch ding als dit zou mijn huis eveneens nooit gehaald hebben, bedacht ik me. Als ik bergruimte wilde hebben, kocht ik gewoon een extra Billy bij de IKEA in Minneapolis.

Eindelijk had ik de la open en ik merkte meteen waarom die zo moeilijk was open gegaan. Er lag een dik en versleten schrift in dat eigenlijk te groot was voor deze bergplaats. Ik pakte het ding op en begon erin te bladeren. Het was een soort dagboek, bleek al snel, een logboek waarin Charity nauwkeurig bijhield welke klanten ze allemaal had ontvangen. En soms krabbelde ze er nog wat aanvullende informatie bij. Zoals dat ene Chuck op 2 februari zo lief was geweest een bos rozen mee te nemen. Of dat ze op 23 maart opeens last had van rode uitslag waarmee ze zo snel mogelijk naar de dokter moest.

Ik bladerde verder naar de laatste maanden. Het was immers niet ondenkbaar dat Charity door één van haar klanten was vermoord. Dat was ten minste meteen al mijn eerste ingeving geweest. Misschien één van haar vaste klanten, die ontevreden was geraakt over haar service? Ik analyseerde de namen die voorbij kwamen en langzaam begon ik een patroon te zien van namen die vaker terugkwamen. Waaronder één naam van iemand die de laatste weken wel heel vaak was langs geweest. “Frank U.” stond er de meeste gevallen, of zelfs alleen maar ‘F.U.’, maar in één geval had ze de naam helemaal uitgeschreven: Frank Updike. En die naam kwam me akelig bekend voor! Ik knorde tevreden in de wetenschap dat ik een aanwijzing had waar ik wat mee kon.

“Iets gevonden, Fay?”, vroeg Tucker, die gebukt voor het lijk lag en niet eens opkeek, “of ben je je aan het verkneukelen over de ranzige details in dat schriftje van haar?”

Ik moest lachen, “Misschien wel een beetje van beide, Rob. Misschien wel een beetje van beide!”

Hoofdstuk 3 * Frank

“Au, godvergeten slager, kijk nou toch eens uit wat je doet!”

Ik brulde het uit tegen Toné, die verschrikt voor me terug deinsde, alsof hij bang was dat ik hem zou slaan. Maar misschien zat zijn intuïtie er niet eens zo ver naast. Al sinds Toné –wie heette er nu in hemelsnaam ook zo– mijn kleedkamer was komen binnen paraderen, had ik een gruwelijke hekel aan hem. Alles aan hem irriteerde me. Die rafelige *skinny* jeans die hij aanhad boven een gladjakerig te diep openvallend bloesje. Dat te zorgvuldig gedresseerde sjaaltje om zijn smalle kippenhalsje. Die zonverbrande latinokop, waarop een design zonnebril balanceerde. En dan had ik het nog niet eens over die feminiene maniertjes van hem, zoals dat slappe handje waarmee hij me begroette.

Maar wat me toch wel het meest irriteerde, was die chihuahua die hij onder één arm droeg alsof het een modieus handtasje was. Ik had een bloedhekel aan honden, altijd al gehad, maar als je dan toch zo nodig een

hond moet nemen, kies dan een alsjeblieft een fatsoenlijke hond. Een Golden Retriever of een John Russell of zo, of hoe heten die beesten. Maar in ieder geval niet zo'n *freak of nature*, zo'n amechtig hijgend scharminkel met veel te grote ogen, dat alleen maar de drang in je oproept het op te pakken en keihard tegen een muur te gooien, zodanig dat het een mooi bloedspoor achterlaat als het langzaam omlaag zakt.

"Sorry!"

"De bedoeling is dat mijn handen er straks mooier uitzien, niet dat ik eruit zie alsof ik met blote handen een stekelvarken te lijf ben gegaan!"

"Het spijt me zo, meneer Updike", haastte Toné zich nogmaals te excuseren, me meteen nog een reden gevend waarom ik hem haatte: hij praatte namelijk met een dik zuidelijk accent, iets van beneden de *Tacoborder*; "Maar u moet u zich ook niet bewegen..."

Ik voelde de irritatie in me groeien, "Wil je zeggen dat het aan mij ligt, imbeciel?"

Toné hief in verweer zijn handen als een meisje; "Nee, natuurlijk niet, ik... ik..."

Ik posteerde woedend mijn beide armen weer op de stoelleuning en strekte mijn handen, "Hou maar op en maak godverdomme je werk af!"

Opgelucht boog Toné zich weer naar voren om de manicure van mijn handen af te ronden. Hij werkte nog sneller als eerder en ik knorde iets tevredener.

De deur van de kleedkamer vloog open en de chihuahua, die op een kussentje naast de deur lag, vloog overeind als een gespannen veertje en kefte amechtig. De oogjes leken uit de kassen te springen en heel even hoopte ik dat het kreng zou bezwijken aan een hartaanval.

"... debat beginnen...", ving ik op en ik keek nu pas op naar degene die was binnen gekomen. Het was die man van het theatertje waar we het verkiezingsdebat zouden voeren. Hij had zich eerder vanavond voorgesteld, maar ik was zijn naam nu alweer vergeten. Hij bleef maar met rood hoofd ratelen en ik onderbrak hem:

"Wat zei je daar?", vroeg ik, "in één zin?"

De kaak van de man klapten dicht, maar hij herpakte zich en zei: "Het debat begint over tien minuten, en dan..."

"Ik ben er over vijf", onderbrak ik hem weer en ik keek naar Toné: "en jij kan maar beter zorgen dat je dan klaar bent." Die knikte driftig.

De man -heette die nu Johnson, of zo?- wilde weer iets zeggen, maar ik onderbrak hem opnieuw: "Geef me vijf minuten."

Hij knikte en maakte zich eindelijk uit de voeten, de deur achter zich sluitend. Ik sloot knorrend mijn ogen en probeerde de irritatie weg te drukken; ik moest me concentreren op vanavond en daarvoor moest mijn hoofd leeg zijn. Ik zou immers in debat gaan met Harvey Killroy, mijn belangrijkste tegenstrever voor het burgemeesterschap van de *county* Johannisholm en ik kon me geen uitglijders veroorloven. Rust in mijn hoofd, dat was belangrijk!

Verrekte jammer dat uitgerekend dat me vandaag niet gegund was.

De belangrijkste oorzaak daarvoor was dat een paar uur eerder een opdringerige politierechercheur er op had gestaan me te spreken. Een meid die verdomme mijn dochter had kunnen zijn; niet onaantrekkelijk trouwens. Faith Dobson stond er op het adreskaartje dat ze had achtergelaten; die naam had ik nog wel onthouden. Ze had me lopen doorzagen over die moord op Char en ze vroeg of ik er al van had geweten. Natuurlijk, waar zag ze me voor aan? Ik ben de belangrijkste ondernemer in deze gemeenschap, mij ontgaat niets, zoiets had ik gezegd. En wat een afschuwelijke geschiedenis he? Ja, vreselijk, vreselijk. Of ik misschien meer wist over wie het gedaan kon hebben, vroeg ze toen, ik was immers een regelmatige bezoeker.

Dat was het moment dat ik had moeten ingrijpen. Gelukkig waren we alleen in mijn kantoor, dus ik boog me dreigend over de tafel en beet haar toe: "Ik heb geen idee hoe je dat weet, meisje, maar ik hoop dat je begrijpt dat dit niet uit mag komen... De verkiezingen, begrijp je, mijn reputatie kan erdoor worden

geschaad.”

Het verdomde meisje had me met een heldere en veel te pedante blik aangekeken; “Dat begrijp ik, maar misschien kunnen we elkaar dan helpen?”

Was dit nu een subtiele bedreiging? “Ik weet niet waar je op doelt, maar ik denk dat dit gesprek nu beëindigd is!”, zei ik boos, terwijl ik nog verder naar voren boog. Het scheelde maar dat ik zo’n enorm slagschip van een bureau heb, anders was ik er nog van af gelazerd ook.

Maar Dobson had totaal niet overweldigd geleken, toen ze begrijpend knikte, opgeruimd opstond en haar hand naar me uitstak. Onhandig balancerend op het tafelblad schudde ik haar de hand. “Succes met het debat vanavond, meneer Updike”, wenste ze me stralend toe, zonder ook maar een spoor van ironie. Maar ik had allang het donkerbruine vermoeden dat wij nog niet met elkaar klaar waren. Nijdig, maar eerlijk gezegd ook een beetje veronrust, had ik dat adreskaartje van haar direct in de vuilnisbak geslingerd.

Ik sloot enkele momenten vermoeid mijn ogen, tot Toné “*Finish*” piepte alsof hij een goedkoop Aziatisch hoertje was.

“Eindelijk”, gromde ik, terwijl ik mijn handen introk en bestudeerde. Warempel zagen mijn kolenschoppen er inderdaad toonbaarder uit dan anders. Toné was dus toch geen volledige mislukking.

“Oké, opdonderen dan”, beet ik hem toen, “en neem alsjeblieft dat kut-keffertje van je mee!”

Toné sprong op en wist niet hoe snel hij zijn spullen moest inpakken. Voor de deur draaide hij zich echter weifelend naar me om.

Ik herkende de mimiek en zuchtte; “Vind Hicks, die zal je betalen.” Ik bedoelde natuurlijk mijn persoonlijke assistent en manusje van alles. Toen Toné nog steeds niet opdonderde, voegde ik er aan toe: “Die kobold met die kale kop en hoornen bril, kan niet missen.”

Heel even gleed er een dankbaar lachje over Toné’s gezicht en toen draaide hij zich eindelijk om. De chihuahua trok hij aan een halsband met zich mee. Het miserabele beest kon hem met zijn kleine pootjes nauwelijks bijhouden en was maar net door de deur heen toen die achter hem dicht sloeg. Jammer, vond ik, ik had wel willen zien hoe het beestje was geplet tussen de deur en het kozijn. Dat had mijn stemming zonder twijfel verbeterd.

“Gefeliciteerd, je was in vorm!”

Harvey Killroy liep naar me toe met uitgestoken hand, terwijl ik me omhoog werkte uit mijn stoel. Hij dwong me zo vanuit een lagere positie de hand te schudden, iets waar ik een schurfthekel aan had. Bij voorkeur torende ik bij begroetingen altijd boven mensen uit, iets dat me gezien mijn gestalte vaak nog lukte ook. En bij de handdruk zorgde ik er altijd voor dat mijn hand de bovenste was. Een onbenullig dingetje eigenlijk, maar ja, zo zit ik nou eenmaal in elkaar.

“Dank je, maar je was zelf ook messcherp”, antwoordde ik, zonder hier natuurlijk een woord van te menen. Killroy lachte desondanks dankbaar. Hij glom helemaal zelfs, dus misschien was hij al afgeschminkt.

“Ga zitten”, zei ik, terwijl ik de enige andere stoel in mijn kleedkamer naderbij trok. Killroy ging tevreden knorrend zitten.

“Mag ik even, meneer?”, vroeg het oude besje dat op dit soort barre plekken door moet gaan voor grimeur. Ze wapperde een doekje voor mijn gezicht; blijkbaar wilde ze mij ook afpoederen. Ik maakte een vinnige beweging met mijn handen, “Nu niet, laat ons even alleen!”

Het vrouwtje keek me beledigd aan en beende hierna pinnig de kamer uit, de deur net iets te hard achter zich dicht slaand.

“Even onder elkaar”, glimlachte Killroy vriendelijk.

Ik knikte terwijl ik me afvroeg wat deze man hier in hemelsnaam deed. Wat wilde hij van me? Ik voelde me niet op mijn gemak bij hem, al was het maar omdat hij in het debat had bewezen een geduchte tegenstander te zijn. Rap van de tong en zeker niet op zijn achterhoofd gevallen. En met zijn huidige functie als

schoolhoofd en basketbalcoach, was hij een geliefd en veel gezien man hier in Johannisholm. Hij zou zomaar een grote achterban kunnen vergaren.

“Ik vond het een leuk debat in ieder geval. Fijn dat we elkaar met open vizier tegemoet treden”, ging Killroy door. Ik keek hem vorsend aan. Wat bedoelde hij hiermee? In het politici-*innuendo* waar hij waarschijnlijk bedrevener was als ik –hij zat immers al wat langer in dit wereldje– bedoelde hij immers misschien wel precies het omgekeerde.

“Maar natuurlijk, dat de beste maar mogen winnen!”, maakte ik voor de vuist weg de eerste de beste volledig gratuite opmerking die me inviel.

“Dat vind ik ook”, grijnsde Killroy, “een open debat dat zich richt op de feiten is zo belangrijk, zó waardevol. Kijk maar naar de nationale politiek. Daarin gaat het toch veel te veel over randzaken...”

“Randzaken...”, peinsde ik hardop, nog steeds malend over Killroy’s bedoelingen.

“Ja, je weet wel. Vals geroddel en zo! Maar ja, als je het zo moet winnen...”

Nu was ik echt getriggerd en ik moest me inhouden niet op te springen. Wat insinueerde Killroy nou? Dat hij vals spel wilde spelen? Dat hij wist van Char en mij? En dat hij mij eraan wilde wijzen hoe giftig die informatie zou kunnen zijn als die uitkwam? Een aanstormend politicus die een hoer frequenteert en hiermee mijn vrouw bedriegt, ik zag de krantenkoppen al voor me.

“Tja...”, bracht ik uit. Het idee dat ik hier zojuist was bedreigd kon ik niet van me afschudden.

“Maar natuurlijk doen we dat hier niet”, zei Killroy, terwijl hij opstond en me amicaal een klop op de schouder gaf.

“Natuurlijk niet”, zei ik, terwijl ik ook opstond. We gaven elkaar alweer een hand, maar deze keer stelde het me geen moment gerust dat ik de bovenhand had.

“Tot volgende week”, zei Killroy. Hij verwees natuurlijk naar het slotdebat dat we nog zouden hebben op de verkiezingsavond, “en hou je haaks!”

“Jij ook!”, wist ik met bovenmenselijke kracht uit te brengen, terwijl ik dacht: wat bedoelt die dáár nu weer mee?

Het volgende moment was Killroy al kwiek naar buiten gestapt en viel de deur achter hem in het slot. Ik staarde in het niets, terwijl een gedachte in mij steeds sterker werd: deze bedreiging kon ik niet over me heen laten gaan. Net toen er zich een idee in mijn hoofd vormde, werd de deur geopend en stapte de grimeur over de drempel. God, wat had ik opeens een hekel aan dat ouwe uitgedroogde kreng.

“Bent u nu zover?”, vroeg ze bits.

“Nee, oprotten!”, brulde ik en ik werkte haar naar buiten en zwiepte de deur achter haar dicht. Opeens volledig uitgeput zakte ik neer op een stoel en masseerde langzaam mijn gesloten oogleden. Het was tijd om even diep na te denken over wat ik zou moeten doen!

Het tweede (en laatste) deel is in voorbereiding
